

хала сжщо се обявява „мобилизация“. Тогава се почват „атакитѣ“ съ прашки, съ брѣмчения и чаткания на камъни и победни викове. Не липсвали пищови и ножове, както и знамена на чело. Въ тия сражения, наблюдавани дори и отъ гражданитѣ — българи и турци — като единъ видъ състезателенъ спортъ, Х. Димитъръ минавалъ винаги за най-неустрашимия. Славата му на малъкъ главатаръ се прочула въ цѣлия кварталъ, но и оплакванията противъ него зачестили. Укоритѣ и наказанията на родителитѣ му, вмѣсто да го дисциплиниратъ, сж давали обратенъ резултатъ на въздействие върху неговата отмѣстителна и упорита натура.

— Въ очитѣ на твоя синъ се вижда живъ хайдутинъ и кеседжия, казалъ единъ пжтъ клуцохорскиятъ чорбаджия Хаджи Гендо на баща му, който останалъ посраменъ и докаченъ отъ тия обидни думи, относещи се за чедото му.

Щомъ се завърналъ у дома, бащата поискалъ да узнае отъ немирното си момче, каква нова пакостъ е направило въ махалата, за да чува такива горчиви думи отъ чорбаджиитѣ. И веднага наложилъ бузитѣ на сина си, който упорито мълчалъ и изтърпѣлъ наказанието си. Но Х. Димитъръ се смѣтналъ несправедливо обаденъ. Единъ день, въ близкото кафене, дето чорбаджиитѣ пиели кафето си, една главичка се подала презъ вратата.

— Вие ме ковладите на баща ми, че съмъ щѣлъ да стана хайдутинъ, но да знаете, че до единъ ще ви изколя, издумала главичката и станала невидима.

Тая заканителна главичка билъ самиятъ Хаджи Димитъръ. Дръзката му постѣпка възбудила смѣхъ, но все пакъ събранитѣ въ кафенето се чудѣли и маели, какъ било възможно глаголътъ „ще ви изколя“ да се изрече отъ устата на дете, което нѣмало още десетъ години. Този фактъ говорѣлъ не само за неговата дързостъ, но и за неговото силно развито честолюбие, поради което той не понасялъ да бжде набедяванъ или унизяванъ. Той обикновено рѣдко се заканвалъ, мълчаливо и навжсено гледалъ изподъ вежди, или пѣкъ пристѣпялъ направо къмъ действие — да гони или да удри — когато нѣщо го възмущавало и предизвиквало.

Цѣлото детинство на малкия герой минало въ буйни подвизавания съ другари, между които той винаги билъ пръвъ; въ походи, въ битки, въ стрелба „на нишанъ“ съ пищови — главатарѣтъ билъ